

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

HOWARD PYLE

UYARLAYAN: SEVGİ ATLIHAN

ROBIN HOOD

KISALTILMIŞ METİN

100
TEMEL
ESER

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Robin Hood

Howard Pyle

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

**HOWARD PYLE
ROBIN HOOD**

**ÖZGÜN ADI
THE MERRY ADVENTURES OF ROBIN HOOD**

**ORİJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR**

**© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2017
Sertifika No: 40077**

**UYARLAYAN
SEVGİ ATLIHAN**

**EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR**

**GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM**

**1. BASIM: TEMMUZ 2017
7. BASIM: NİSAN 2021
Genel Yayın Numarası: 3899**

ISBN 978-605-295-133-0

**Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek
metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz,
yayınlanamaz ve dağıtılamaz.**

**BASKI
ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 46012**

**TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr**

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Robin Hood

Howard Pyle

Uyarlayan
Sevgi Atlıhan

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

Bölümler

1. Genç bir adam nasıl kanun kaçağı oldu.....	1
2. Robin bir devle karşılaşılıyor.....	8
3. Şerif tuzak kuruyor.....	13
4. En iyi okçu.....	20
5. Kızıl Will'in başı dertte.....	27
6. Kurtarma.....	29
7. Değirmenci.....	34
8. Keşiş.....	39
9. Düğün.....	49
10. Şerif'in Komplosu.....	56

1. BÖLÜM

GENÇ BİR ADAM NASIL KANUN KAÇAĞI OLDU

Krall II. Henry'nin Britanya tahtında olduğu dönemde, Nottingham kentinin Sherwood Ormanı'nda Robin Hood adında çok ünlü bir kanun kaçağı yaşardı. Robin'in ok atmadaki becerisini ülkede duymayan kalmamıştı. Ormanda yüz kırk adamıyla yaşıyor ve bölge halkının iyiliğı için çalışıyordu. Bir kanun kaçağının halkın iyiliğı için çalışması kulağı çok tuhaf gelse de işler hiç de görüldüğü gibi değildi. Aslında halkı soyup soğana çeviren ve her türlü haydutluğu yapanlar, Robin'e kanun kaçağı diyen kraliyetin adamlarıydı.

Gelin her şeyin nasıl başladığına ve Robin Hood'un nasıl kanun kaçağı olduğuna bakalım...

Pırıl pırıl bir ilkbahar sabahında, on sekiz yaşında uzun boylu genç bir adam Sherwood Ormanı'nda yürüyordu. Sırtında ok dolu sadağı ve omuzunda da yayı vardı. Delikanlı neşeyle cıvıldayan kuşları dinliyor, yeni açmış çiçeklere hayranlıkla bakıyor ve ormanın harika kokularla dolu havasını içine çekerken bir yandan da sevdiceği Marian'ı düşünüyordu.

Ormanın içinden geçen patıkada ilerleyen genç, yolun kenarındaki meşe ağacının dibinde oturmuş keyif çatan birkaç adam gördü. Adamlar ateşte kızarttıkları etleri yiyor ve içiyorlardı.

Adamlardan biri delikanlıyı süzdü. İnce bir sakalı ve karanlık bakışları vardı. “Nereye gidiyorsun bakayım?” diye sordu.

Robin adamları selamladı ve “Nottingham’a gidiyorum,” diye yanıt verdi. “Kiminle konuşma şerefine nail oluyorum?”

Adamlardan siyah saçlı olanı, “Bizler Kral'ın ormancılarıyız,” dedi. “Kaçak avcılar ve nehirden Kral'ın somonlarını çalanları arıyoruz. Peki sen neden Nottingham'a gidiyorsun?”

Delikanlı bu adamlardan hiç hoşlanmamıştı, ama yine de yanıt verdi. “Nottingham Şerifi bir okçuluk yarışması düzenlemiş,” dedi. “Yarışmayı kazanmayı planlıyorum.”

Ormancılar kahkahalarla gülmeye başladılar. Siyah saçlı adam, “Nottingham’daki bütün okçuları yeneceksin yani,” dedi. “Hem de üç kuruşluk yayın ve uyduruk oklarıyla.”

Hiçbir delikanlı böyle dalga geçilmekten hoşlanmaz. Robin’in yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu. “Yayıma da nişancılığımıza da güveniyorum. Buradaki herkesten daha iyi bir okçuyum,” dedi. Sonra da hızla sadağından bir ok çekti, yayına yerleştirip fırlattı. Havada uçan okun çıkardığı ıslık sesi duyuldu. Adamlar boş boş etrafa bakıyorlardı.

Robin, “İşte!” dedi “Şu karşıdaki açıklığın diğer ucundaki geyiğe bakın. Buradan o geyiği vurabilecek birini tanıyor musunuz?”

Ormancılar şaşkınlıkla kalakalmışlardı. Ne olduğunu anladıklarında ise öfkeyle ayağa fırladılar. Adamlardan sakallı olanı, “Seni sersem!” diye bağırdı. “Kral’ın geyiklerinden birini öldürdün. Artık bir kanun kaçağsın. Senin gibi kaçak avcıların başına 10 altın ödül veriyorlar.”

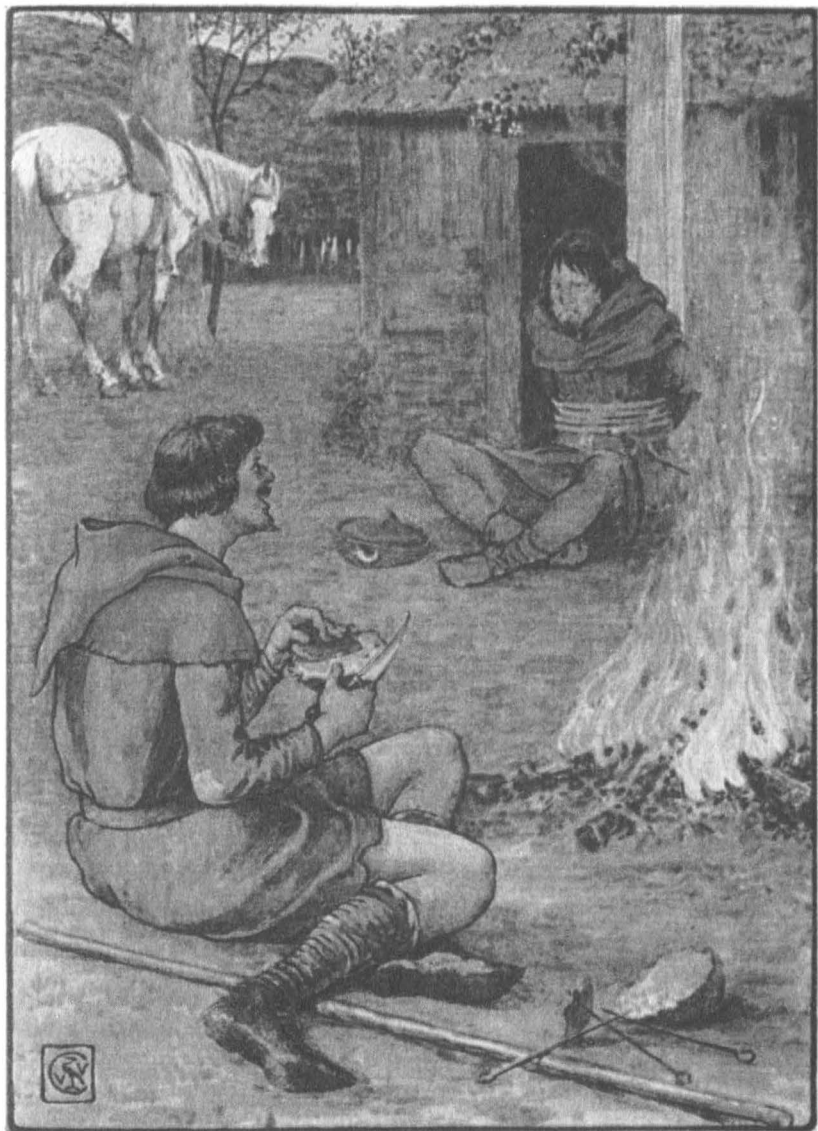
Genç adam, “Beni siz sinirlendirdiniz. Bunu yaparken geyiği avlamayı düşünmüyordum. Nişancılığımı gösteriyordum,” dedi. “Ben kaçak avcı değilim, basit bir köylü çocuğuyum.”

Siyah saçlı adam, “Bu kadar gevezelik yeter. Yakalayın şu serseriye,” diye emir verdi. Adam-

lar ileri atılınca Robin yerden kaptığı bir dal parçasını en öndeki adamın kafasına indirdi ve arkasını dönüp kaçmaya başladı. Adam yere yuvarlanırken, diğer ormancılardan biri yayına sarıldı, ancak yeteri kadar hızlı değildi. Robin ağaçların arasında gözden kaybolurken, adamlar yaralanan arkadaşlarını ayağa kaldırıp başındaki yarayı mendille sardılar. Bir geyik avlayan ve Kral'ın ormancılara saldırdığı iddia edilen Robin Hood artık bir kanun kaçağıydı.

O uğursuz günden sonra Robin Hood ormanda yaşamaya başladı. Haydut ilan edilmiş ve başına para ödülü konmuştu. Robin Hood peşine düşen ödül avcılarını ve Şerif'in askerlerini atlatarak Sherwood Ormanı'nda gizlenmeyi başarınca, kısa sürede ünü etrafa yayıldı.

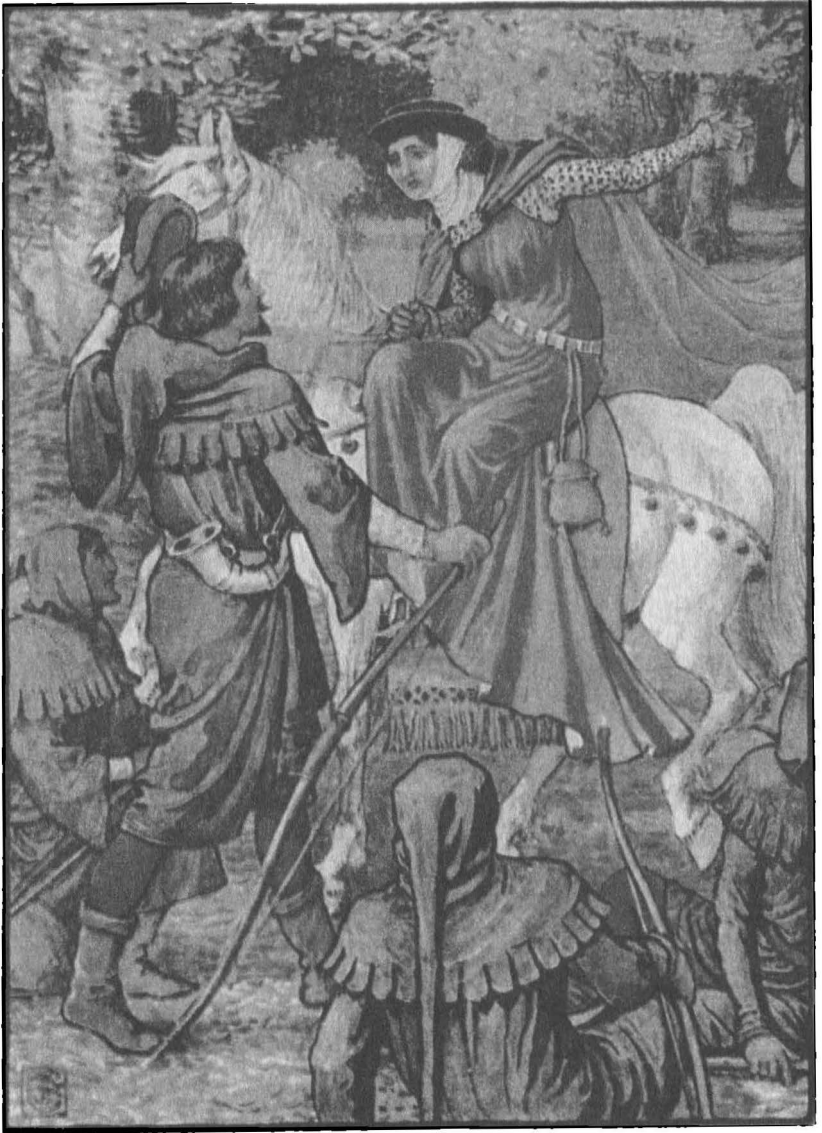
Halk için zor dönemlerdi ve insanlar açlık ve yoksullukla mücadele ederken, en küçük şeyler yüzünden kanun kaçağı oluyor ya da yaşamlarını kaybediyorlardı. Robin Hood'un Sherwood Ormanı'nda gizlenip hayatta kalmayı başardığını duyan başka kanun kaçakları da genç adama katıldı. Bazıları zorlu geçen kış aylarında başka yiyecek bulamayınca Kral'ın geyiklerini avlamış fakirler, bazıları ise çiftlikleri Kral tarafından gasp edildiği için ortada kalan köylüler-

di. Papazların ve soyluların gazabına uğrayan masum insanların sayısı da hiç az değildi.

İnsanlar zulüm ve baskıdan kaçıp, Robin'in yanına geliyorlardı. Sherwood Ormanı'nın etrafındaki köylerde başlayan fısıltılar Nottingham kentine kadar ulaşmıştı. Bir adam, "Kendine Robin Hood diyormuş. Güçlü ve dürüst adamlardan bir çete toplamış ve zengin yolcuları soyup, çaldıklarını fakirlere veriyorlarmış," diye anlatırken, başka biri, "Çok şükür, artık biz fakirlerin arkasında da biri var," diyordu. Hatta Robin'in zengin amcasının oğlu olan bilge Kızıl Will'in de onlara katıldığı konuşuluyordu.

Birkaç yıl içinde yüzden fazla köylü Robin Hood'a katıldı. Bu insanlar haksız yere vergi, haraç alan ya da fakirlerden insafsızca kazanç elde eden soylu, din adamı ve toprak sahiplerini yakaladıkları yerde soymaya yemin ettiler. Ayrıca hiçbir çocuğa ve kadına zarar vermeyeceklerine ant içtiler. Zaman içinde bu grubun onlara hiçbir zarar vermediğini, aksine ihtiyaçları olduğunda fakir ailelere yiyecek ve para verdiklerini gören halk onları desteklemeye başladı. Etrafta Robin ve adamlarının yaptığı iyilikler anlatılıyor, hanlarda onların heyecanlı maceraları hakkında şarkılar söyleniyordu. Robin Hood bir halk kahramanı olmuştu.

2. BÖLÜM

ROBIN BİR DEVLE KARŞILAŞIYOR

Zengin amcasının malikânesinde yaşarken kaderin cilvesi sonucu kanun kaçağı olan Robin Hood, Sherwood Ormanı'nın derinliklerindeki gizli bir yerde yaşamaya başlamıştı. Robin ve adamları ağaçların tepelerine ve kovuklarına barınaklar yapmışlardı. Avlanarak ve ormanda yetişen meyveleri yiyerek yaşıyorlardı. Ormanda göze çarpmamak için yeşil kıyafetler giyiyor, boş zamanlarında okçuluk ve kılıç talimi yapıyorlardı. Ormanda gezerken haberleşmek için avcı borularını kullanıyorlardı. Boruyu iki kere çalmak 'kaçın', üç kere çalmak ise 'hemen bana yardıma gelin' anlamına geliyordu.

Yine bir gün kuşların keyifle cıvıldadığı, güneşin yaprakların üzerinde ışık saçtığı bir sabah

Robin neşeyle kalktı. Buz gibi derenin sularında elini yüzünü yıkayıp ormanda keşfe çıktı.

Ormanın içindeki patika yollara ve nehir kenarına baktı, ama soyulacak sevimsiz bir soylu ya da papaz bulamadı. Dolaşa dolaşa ormanın kıyısındaki taş köprüye kadar geldi. Köprünün altında nehrin suları coşkuyla akıyor, bazı yerlerde minik çağlayanlar oluşturuyordu.

Robin köprüye adım attığı anda karşıda çok iri bir adamın durduğunu gördü. Adamın boyu iki metreden uzundu. Kolları yaşlı ağaç dalları kadar kalın, beli ağaç gövdesi gibi genişti ve elinde boyunun uzunluğunda bir sopa vardı. Köprü ikisinin aynı anda geçemeyeceği kadar dardı.

Robin, “Geri çekilin, efendim,” diye seslendi, “ve iyi adamın önce geçmesine izin verin.”

Adam, “Öyleyse siz geri çekilin, efendim,” diye yanıt verdi. “Çünkü burada daha iyi olan benim!”

Robin çok kızmıştı. “Önce benim geçmeme izin ver, yoksa oklarımdan birinin tadına bakarsın,” diye bağırdı.

Dev, “Bir korkak gibi konuşuyorsun,” diye gürlledi. “Beni bir okla tehdit etmeye nasıl cüret edersin! Elimde sopadan başka silah olmadığını gördüğün hâlde uzaktan ok fırlatmak şerefli bir adamın yapacağı iş değil.”

Robin’in suratı öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Bugüne kadar kimse bana korkak demedi. Sen de diyemezsin. Yayımlı ve oklarımlı bir kenara koyup, şuradan bir dal keseceğim. Sonra da adil bir dövüşte sana haddini bildireceğim – tabii beklemeyi kabul edersen.”

Adam, “Neden olmasın, hadi görelim bakalım,” dedi ve sopasına dayanarak beklemeye başladı. Bir yandan da etrafına bakınıp ıslık çalıyordu.

Robin yakındaki ağaçlardan birinden kuru bir dal kesti. Bıçağıyla budakları ve ince dalları sıyırıp uzun bir sopa hâline getirdi. Sonra da gi-

dip dev adamın karşısına dikildi. “Artık benim de silahım seninle aynı,” dedi. “Aramızdan biri nehre düşene kadar dövüşeceğiz!”

Adam, “Sonunda hazırlanabildin delikanlı. Uykum gelmişti bekleye bekleye,” diye yanıt verdi. Sonra da hızla ileri atıldı.

Aynı anda Robin de ileri fırladı ve iki adam sopalarını kullanarak kıyasıya dövüşmeye başladılar. Robin, dev adamın hantal olacağını düşündüğü için sırtını hedef alıyordu. Ancak adam şaşırtıcı derecede çevikti ve dövüşürken hiç açık vermiyordu. Bu şekilde, tam da oldukları yerde hiç kımıldamadan bir saat çarpıştılar. Sonunda Robin, devin kaburgalarına esaslı bir darbe vurmayı başardı. Bunun üzerine adam o kadar kızdı ki Robin’in sopasını yakaladığı gibi genç adamı nehrin buz gibi sularına savurdu.

Ardından gülerek, “Nasıl, su soğuk mu?” diye sordu.

Robin bozuntuya vermedi. “Tam yüzülecek sıcaklıkta. Hatta sıcak su dolu küvet gibi diyebilirim,” dedi. Ayağa kalktı ve kıyıya doğru yürüdü. Adım attıkça, küçük balıklar ve kurbağalar o yana bu yana kaçıyorlardı. Kıyıya çıktı ve ıslak köpek gibi kendini sarsarak üstündeki suları etrafa sıçrattı.

“Sen gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en iyi dövüşçüsün,” dedi. “Adın ne?”

“Bana Büyük John, derler.”

Robin gülümseyerek, “Bana pek de büyük görünmedin,” dedi. “Ben sana Küçük John diyeceğim. Sherwood Ormanı’ndaki kanun kaçaklarından oluşan ekibime katılmayı düşünür müsün?”

Küçük John şaşkınlıkla, “Robin Hood’un adamlarından mı bahsediyorsun?” diye yanıt verdi.

Robin, “Evet,” dedi ve sonra avcı borusunu çıkarıp üç kere çaldı. “Ve şimdi onlar da buraya geliyorlar.”

O günden sonra Küçük John, Robin’in yakın arkadaşı ve sağ kolu oldu.

3. BÖLÜM

ŞERİF TUZAK KURUYOR

Robin, Sherwood Ormanı'nda yaşamaya başlayınca, Nottingham Şerifi peşinden bir grup ormancı yollamıştı. Ancak adamlar eli boş döndü. Robin bir tilkiden daha kurnaz, bir baykuştan daha sessizdi. Ormanda neredeyse arkasında hiçbir iz bırakmadan dolaşıyordu.

Bunun üzerine Şerif bir yakalama emri çıkarttı ve Robin'i yakalayana seksen altın vereceğini açıkladı. Şerif'in, Robin Hood ve adamlarının ne kadar güçlü olduğundan haberi yoktu; ama bölge sakinleri onları yakalamaya çalışanların karşılık olarak para almak yerine, canlarının çok yanacağını biliyorlardı. Üstelik halk onları o kadar seviyordu ki, bırakın para için ihanet etmeyi, kaçmalarına ve gizlenmelerine yardım ediyorlardı.

Robin Hood'un haydut çetesine katılan adamların sayısı arttıkça Şerif endişelenmeye başladı. Bölgesindeki haydutları yakalayamadığı haberinin Kral Henry'nin kulağına gitmesinden korkuyordu.

Robin'i mutlaka yakalaması gerekiyordu. Haydutların liderini yakalarsa, diğerlerinin dağılıp gideceğini düşünüyordu. Nottingham sakinlerinin Robin'in peşine düşmeyeceğinden emin olunca, uzak şehirlerden ödül avcıları çağırdı. Ancak bu adamların hiçbiri Robin'i yakalayamadı. Çoğu, halkın tepkisinden çekinip fazla oyalanmadan geldiği yere geri döndü.

Bunun üzerine Şerif bir kurnazlık yapmaya karar verdi. Robin'in çok yetenekli bir okçu olduğunu duymuştu. Planını bu bilgiye göre yaptı. Bir sabah adamlarını etrafına topladı ve "Bu haydudu yakalamak için bir planım var," dedi. "Mükemmel bir tuzak kuracağız!.."

Birkaç gün sonra vergi memurlarına bir baskına giden Robin ve birkaç adamı, çok ilgi çekici bir haberle geri döndüler. Robin adamlarını etrafına topladı ve duyduklarını anlattı: "Nottingham Şerifi şatosunda bir okçuluk yarışması düzenliymiş. Ödül altın bir ok olacakmış.

Bence hepimiz gidip o ödülü kazanmak için yarışmalıyız.”

Çok zeki ve becerikli bir genç olan Doncaster’lı David atıldı. “Bilmen gereken bir şey var, Robin,” dedi. “Nottingham’daki Mavi İnek Hanı’nın sahibinden duydum. Bu bir tuzakmış, bizi yakalamak için komplo kurmuşlar.”

Robin güldü. “Tuzaklardan korkmuyorum,” diye yanıt verdi. “Şatoya kılık değiştirerek gideceğiz. Dilenci, tamirci, çiftçi ve papaz kılığına gireceğiz.”

Okçuluk yarışmasının yapılacağı gün bölgedeki herkes, güneş doğarken yola çıkıp erkenden şatoya ulaştı. O kadar büyük bir kalabalık toplanmıştı ki şatonun dış avlusunda adım ata-

cak yer kalmamıştı. Üst düzey soylular tenteli tribünde oturuyordu. Diğer soylular ve zenginler yarışmanın yapılacağı alanın etrafına sıralar hâlinde dizilmiş banklarda oturuyordu. Dış avlunun etrafına, fakir halk içeri girip de kalabalık etmesin diye parmaklık yapılmıştı. Köylüler ve şehirdeki fakirler parmaklıkların arkasındaki çimenlik alanda toplanmıştı. Okçular için meydanın bir köşesine tente kurulmuştu. Yarışmacıların çoğu ünlüydü. Birkaç tane de Nottingham çevresinde kimsenin tanımadığı yeni okçu vardı.

Şerif şatodan beyaz atının üzerinde çıktı. Arkasından kahverengi bir midilliye binmiş eşi geliyordu. Tenteli tribünde onlar için hazırlanmış koltuklara oturdular. Borazanlar çaldı ve bir şövalye elinde parşömen rulosuyla meydanın ortasına yürüdü.

Şövalye ruloyu açtı ve yarışma kurallarını okumaya başladı: “Her okçu işaretli yerde durup hedefe atış yapacak. Her okçu sadece bir ok atacak ve tüm okçular arasında en iyi atışları yapan on okçu tekrar atış yapmak üzere seçilecek. Bu on okçunun ikişer ok atma hakkı olacak. Aralarından en iyi atışı yapan üç kişi son tura kalacak. Son turda hedef tahtasının

merkezine en yakın oku atan okçu, yarışmanın galibi olacak. En iyi okçu kazansın!”

Okçuların duracağı yere hedeften tam altmış beş metre uzağa bir çizgi çizilmişti. Borazanlar bir kere daha çaldı ve okçuların hepsi çizgideki yerlerini aldı. Şerif öne eğilerek, okçuların arasında ya da etrafta Robin Hood’un olup olmadığını görmeye çalıştı. Ancak kimse bu haydutlarınkine benzer yeşil kıyafetler giymemişti. Robin’i görmüş muhafızlardan biri Şerif’in koltuğunun yanında nöbet tutuyordu. Şerif ikinci tura kalacak on kişinin arasında Robin’in de olacağına emindi.

Okçular sırayla atışlarını yapıyor, Şerif de onları inceleyerek hangisinin Robin Hood olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Endişelenmeye başlamıştı. Acaba Robin Hood tuzağa düşmemiş miydi?

İlk tur biraz uzun sürdüğü için seyirciler kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Bir süre sonra en iyi on atışı yapan okçular seçildi. Seyirciler arasında heyecan artmıştı. Destekledikleri okçuların adlarını bağırlıyor, tezahürat yapıyorlardı.

Şerif yanındaki muhafıza, “İkinci tura kalanların arasında Robin Hood’u görebiliyor musun?” diye sordu.

Muhafız, “Göremiyorum, efendim,” diye yanıtladı. “Nottingham civarından gelen sekiz tanesi çok ünlü. Burada herkes onları tanır. Londra’dan geldiğini söyleyen mavi kıyafetli yabancının boyu Robin Hood’dan çok uzun. Şu eski püskü kırmızı giysiler içindeki dilencinin sakalı kahverengi. Oysa Robin Hood’un sakalı sarıdır ve daha seyrek. Üstelik bu adamın bir gözü de kör. Baksanıza göz bandı takmış.”

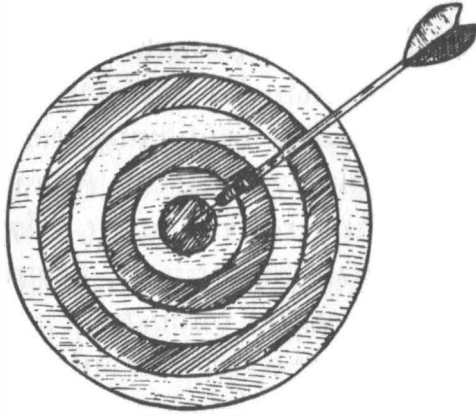
4. BÖLÜM

EN İYİ OKÇU

Şerif, Robin Hood ve adamlarının yarışmaya gelmemesine çok sinirlenmişti. “Bu haydut tam bir korkakmış. Halkın karşısına çıkıp yüzünü göstermeye bile cesaret edemiyor,” diye homurdandı.

Bu arada biraz dinlenen okçular tekrar atış noktasına dizilmişti. Her okçunun iki atış hakkı vardı ve oklar atılırken kimse sesini çıkarmıyordu. Son atış da yapılıncaya, kalabalıktan heyecanlı tezahürat sesleri yükseldi. Finale kalan üç kişi belli olmuştu. Bunlardan ikisi Şerif’in tanıdığı ünlü okçulardı. Üçüncü kişi ise bir gözü bantla kapalı olan dilenci kılıklı adamdı.

Şerif’in habercisi ortaya çıkıp bağırarak finale kalanları ilan etti. Ardından “Şimdi de,” diye bağırды, “bu üç başarılı okçudan hangisi hedef

tahtasının ortasını vurmayı başaracak, göreceğiz.”

İlk okçu geniş tüylü düzgün bir ok aldı. Kirişe yerleştirdi ve yayını gerip oku attı. Ok dümdüz giderek, hedef tahtasının merkezinden bir parmak yana saplandı. Seyirciler okçuyu alkışlayıp tezahürat yaptılar.

İkinci okçu, Şerif’in de yakın arkadaşı olan Sör Adam’dı. Güvenle çizgiye yürüdü, hiç oyalanmadan sadağından bir ok çekti, hızla kirişe taktı ve fırlattı. Ok hedef tahtasının tam ortasına saplanmıştı. Seyircilerden yüksek bir “Yaşa!” sesi yükseldi.

Şerif, “Mükemmel atış!” diye bağırdı. “Kırmızı kıyafetli yabancının daha iyi bir atış yapması mümkün değil.”

Yabancı atış çizgisine yürüdü. Hiç acele etmeden sadağından bir ok çıkardı. Bu sırada, kolu-
nun altında kocaman bir sarı yama olduğunu
ve tek gözüyle hedefi aradığını gören seyirciler
kahkahalarla gülmeye başladı. Adam hiç ora-
lı olmadı. Yayını gerdi ve okunu fırlattı. Zınk!
Atışı o kadar hızlı yapmıştı ki, yayını girmesi
ile okunu fırlatması bir olmuştu.

İlk anda kimse ne olduğunu anlamadı. Sonra
seyircilerden hayret nidaları yükseldi. Kırmızılı
adamın oku, Sör Adam'ın okunu ortadan ikiye
bölerek tam hedefe saplanmıştı.

Sör Adam, “Bu bir mucize!” diye bağır-
dı. “Yeteneğiniz karşısında eğiliyorum. Hiç kimse
bundan daha muhteşem bir atış yapamaz.”

Haberci atış çizgisine geldi ve yarışmayı kı-
rmızılı okçunun kazandığını ilan etti. Şerif ayağa
kalktı ve okçuların yanına yürüdü. Elinde altın
bir ok tutuyordu. Seyircilerin alkışları eşliğinde
altın oku, kırmızılı okçuya verdi. “Ödülü alma-
ya hak kazandın. Adın nedir, nereden geliyor-
sun?” diye sordu.

Yabancı, “Teviotdale'den geliyorum. Bana
Jock derler,” diye yanıt verdi.

Şerif alçak sesle, “Jock, bugüne kadar senden
iyi bir okçu görmedim. Gel benim adamlarıma
katıl. Hizmetime girersen en iyi yemeği yer, en

iyi yerlerde yaşarsın. Eğer o haydut Robin Hood'u yakalayabilirsen, seni çok zengin bir adam yaparım,” dedi.

Yabancı, “Yok, efendim!” diye yanıtladı. “Ben kendimden başkasına hizmet etmem. Kimse benim efendim olamaz!”

Şerif sinirden mosmor olmuştu. “Öyleyse, seni zincirleyip zindana attırmadan çekil git gözümün önünden!” diye tısladı. “Bu saygısızlığın için seni cezalandırmadığıma şükret!” Sonra hızla arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Yabancı atına atladı ve kalabalığın tezahüratları eşliğinde atını sürüp şatonun dış kapısından çıktı. Sherwood Ormanı'na ulaşana kadar hiç durmadı. Ormanın içinde ilerlerken göz bandını ve sakalını çıkardı. Kısa bir süre sonra arkadaşlarının onu beklediği yere geldi. Artık yaşlı bir dilenci gibi görünmüyordu. Üstündeki eski gömleği de yeşil giysileriyle değiştirince kendi görünümüne kavuşan Robin Hood arkadaşlarını selamladı. Sonra altın oku bir meşe dalına asarak, “İşte dostlarım!” diye bağırdı. “Ormanımız için güzel bir süs getirdim.”

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Sherwood Ormanı'nın derinliklerinde gizli bir yerde eğ-

lenceli bir şenlik yapıldı. Ancak şenliğe katılanlarda bir tuhafılık vardı. Herkes alacalı bulacalı giysiler içindeydi ve ortalıkta bir sürü dilenci, papaz, keşiş, demirci ve köylü vardı. Kıyafet değiştirip şatoya giden Robin Hood ve arkadaşları, başlarına gelenleri birbirlerine anlatırken nefis bir ziyafet çektiler.

O akşam Şerif'in pek neşesi yoktu. Eşi ve birkaç soyluyla şatonun büyük salonunda akşam yemeği yiyor, okçuluk yarışmasında olanları konuşuyorlardı. Şerif, Robin Hood'un gelmesine çok sinirlenmişti. "O düzenbaz Robin Hood'un geleceğine gerçekten inanmıştım. Bu kadar korkak olabileceği hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Ya o dilenci kılıklı tek gözlü okçuya ne demeli? Adam o kadar şapşaldı ki benimle nasıl konuşacağını bile bilemedi. Neyse ki çok adil bir yöneticiyim de, sırf şapşal diye adamı zindana atmadım."

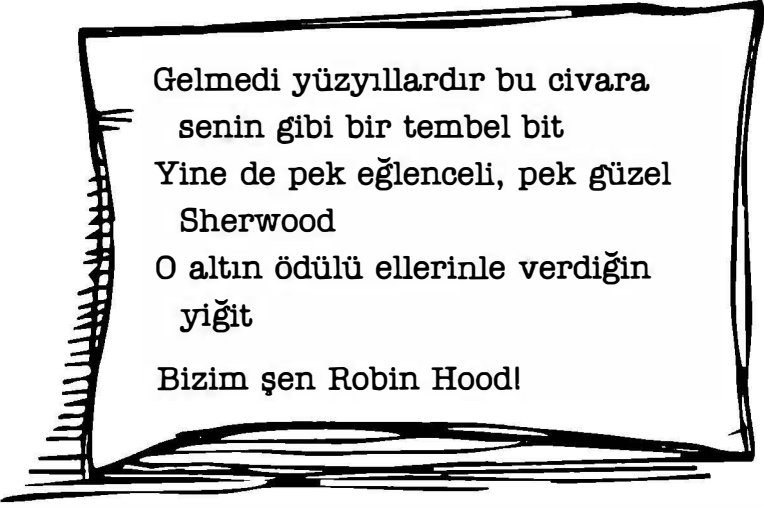
Tam bu sırada masanın ortasına bir şey düştü. Masanın çevresindekiler korkuyla geri çekildiler. Birkaç tabak kırılmış, yemekler etrafa saçılmıştı. Sonunda biri cesaretini toplayıp, eğildi ve düşen şeyin ne olduğuna baktı. Bu, ucunda metal bölümü olmayan bir oktu. Okun tüy

takılan bölümüne küçük bir parşömen sarılıp bağlanmıştı. Hizmetkârlardan biri, oku hemen Şerif'e götürdü. Şerif parşömeni açtı ve yazanları okudu. O anda suratı mosmor oldu, ayağa fırladı ve "Nereden geldi bu?" diye bağırdı.

Hizmetkâr, "Camdan içeri uçu, efendim," diye yanıt verdi.

Parşömende şunlar yazıyordu:

Gelmedi yüzyıllardır bu civara
 senin gibi bir tembel bit
 Yine de pek eğlenceli, pek güzel
 Sherwood
 O altın ödülü ellerinle verdiğin
 yiğit
 Bizim şen Robin Hood!

5. BÖLÜM

KIZIL WILL'İN BAŞI DERTTE

Sherwood Ormanı'nda günler aynı düzende geçiyordu. Bir sabah Küçük John, Robin'e, "Yiyeceklerimiz bitiyor. Şerif'in adamları her yerde bizi ararken, köylere gidip yiyecek almamız güvenli olur mu?" diye sordu.

Robin, "Mavi İnek Hanı'na bir casus yollayıp, neler oluyor öğrenelim," diye yanıt verdi.

Robin birinin kente gidip handa konuşulanları öğrenmesi gerektiğini söyleyince, herkes gönüllü oldu. Robin bu işi Kızıl Will'in çok iyi yapabileceğini ifade edince de oy birliğiyle Will seçildi.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Mavi İnek Hanı'nın kapısından yaşlı bir keşiş girdi. Han, Şerif'in muhafızlarıyla doluydu. Muhafızlar bir yandan yemek yerken, bir yandan da kendi aralarında şakalaşıp gülüyorlardı.

Keşiş gözlerden uzak bir köşede yer buldu ve oturdu. Hancı yanına gidip, ne istediğini sordu.

Keşiş, “Süt,” diye yanıt verdi.

Şerif’in adamlarından biri gülerek, “Duydunuz mu?” diye bağırdı. “İlk defa bir papazın süt içtiğini görüyorum.”

Keşiş güldü ve “Böyle kılıç kuşanmış, kiminle savaşa gidiyorsunuz?” diye sordu.

Adamlardan biri, “Robin Hood’un peşindeyiz,” diye yanıt verdi.

Bu sırada hancı, keşişin önüne bir bardak süt koydu. Hanın kedisi, sütün kokusunu almıştı. Bardağa doğru atladı, ancak ayakları kaydı ve düşerken keşişin cübbesine tırnaklarını geçirdi. Cübbenin ucu sıyrılınca, bir anlığına altında yeşil bir giysi olduğu görüldü.

Muhafızların komutanı ayağa fırladı ve keşişin tepesine dikildi. “Söyle bakalım bu ne?” diye sordu. “Cübbenin altında yeşil bir kıyafet var gibi. Yoksa sen Robin Hood’un adamlarından biri misin?”

Muhafızlar hemen keşişin etrafını sardılar. Komutan cübbeye yapışıp çekince, altından yeşil kıyafet çıktı. Bu Kızıl Will’den başkası değildi. Ardından birkaç muhafız, Will’i apar topar handan çıkardı ve şatoya doğru sürükledi.

6. BÖLÜM

KURTARMA

Will'in yakalandığı haberi Robin Hood'a o gece ulaştı. Haberi duyan köylülerden biri hiç vakit kaybetmeden Sherwood Ormanı'na koşmuştu. "Will'i yarın sabah gün doğumunda, Nottingham Şatosu'nun dışında asacaklar," diye anlattı.

Robin'in çevresinde toplanan adamları, ne yapacaklarını düşünmeye başladılar. Robin kararını vermişti. "Bir planım var," dedi. "Şimdi dikkatle dinleyin."

Ertesi sabah güneş doğarken Nottingham Şatosu'nun dışında büyük bir kalabalık toplandı. Şatonun büyük kapısının önündeki alana darağacı kurulmuştu. Şatonun kapısı açıldı ve askerler iki düzgün sıra hâlinde dışarı çıktılar.

Askerlerin arkasından beyaz atına binmiş Şerif geliyordu. Şerif zincir zırhını giymişti ve yanında onu yakından koruyan muhafızları vardı.

Ardından bir at arabasının üstünde Will getirildi. Zavallı adamın elleri arkasından bağlanmıştı.

Elinde bir parşömen rulosu tutan haberci öne çıktı ve Will'in ölüm emrini okudu. Sonra Şerif, "Bu adamın cezası, bana ve Kral Henry'ye karşı gelenlere ders olsun!" diye bağırdı.

Kızıl Will korkmuş görünüyordu. Kalabalığa göz gezdirerek tanıdık bir yüz aradı ve bir tenekeci başlığının altında tuhaf bir gülümseme gördü. Bu, Robin Hood'du. Sonra kalabalığın içinde diğer arkadaşlarını gördü. Kılık değiştirip köylülerin arasına karışmışlardı. Ancak askerler çok fazlaydı ve halkın etrafını sarmışlardı.

Derken kalabalık itişip kakışmaya ve Will'e doğru ilerlemeye başladı. Şerif'in muhafızları "Geri çekilin!" diye bağırdılar.

Bir gürültü koptu ve birden devasa bir adam muhafızları iki yana savurup, at arabasının üzerine atladı. "Hadi Will!" dedi. "Burada çok oyalandın." Bu, elinde küçük bir bıçak tutan Küçük John'du. Hemen Will'in ellerindeki ipleri kesmeye başladı.

Şerif, “Haydutlar!” diye çığlık attı ve atının dizginlerini çekti. Bunun üzerine at arka ayaklarının üzerinde şaha kalktı. Atın hareketi Will ve John’un üzerinde olduğu at arabasını sarsınca, John’un elindeki bıçak yere düştü.

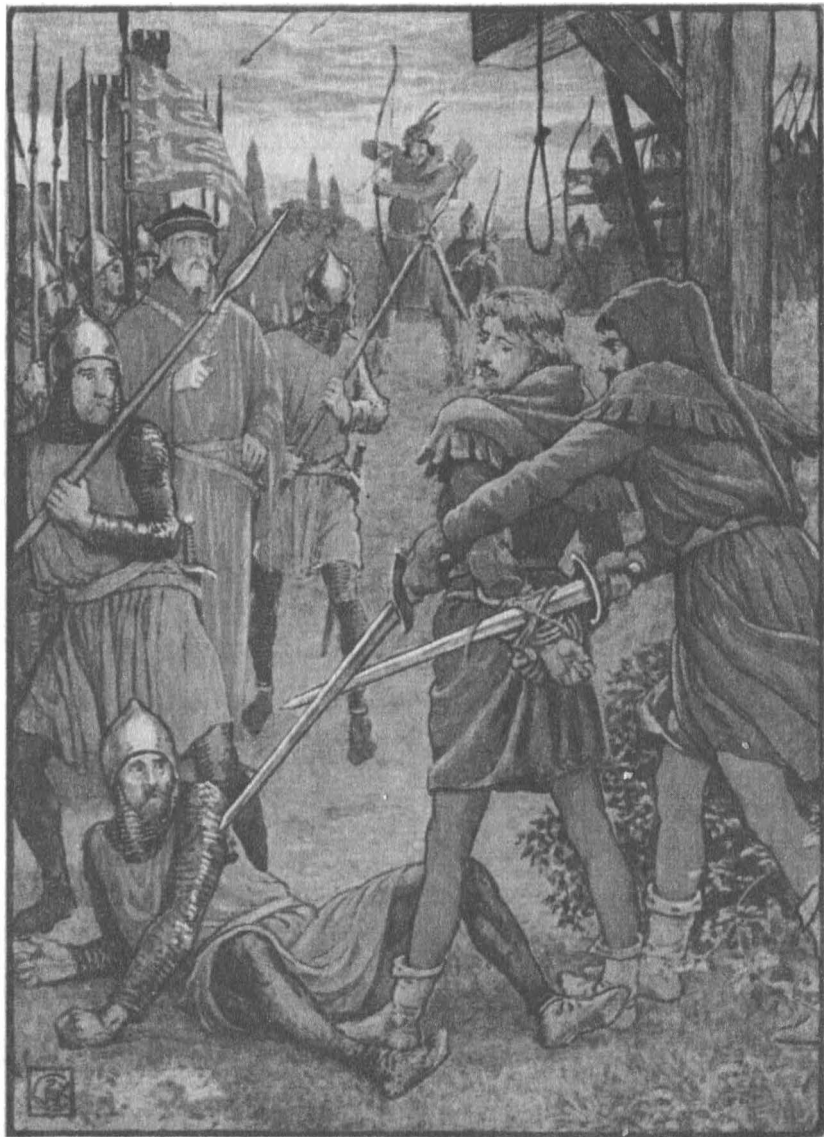
Öfkelenen John, “İpleri kesecek bir şey lazım!” dedi ve hırsıyla Şerif’in atının üzerine atladı. Şerif’in kılıcını kabzasından yakalayıp, kınından çekti. Şerif’e sırtarak, “Artık buna ihtiyacın yok!” dedi. Sonra tekrar arabaya atladı, iki kenarı keskin kılıçla ipleri kolayca kesti ve Will’i omuzuna atarak kalabalığın arasına karıştı.

Şerif sinirden kendini kaybetmişti. Atını kalabalığın üzerine doğru sürmeye yeltendi. Ancak kulağının dibinden bir ok geçti ve kalabalığın arasından çıkan Robin, “Geri çekil, Şerif!” diye bağırdı.

Ardından tam bir kıyamet koptu. İtiş kakış, bağırış çağırış kılıç şingirtileri içinde Şerif’in adamları ne yapacaklarını bilemediler. Çoğu yediği dayığın nereden geldiğini bile anlamıyordu.

Etrafının sarıldığını geç de olsa anlayan Şerif, “İhanet!” diye bağırdı. “Geri çekilin! Kaçın! Yoksa hepimiz öleceğiz!”

Robin Hood ve adamları o gün isteselerdi Şerif ve adamlarını imha edebilirlerdi, ama kala-

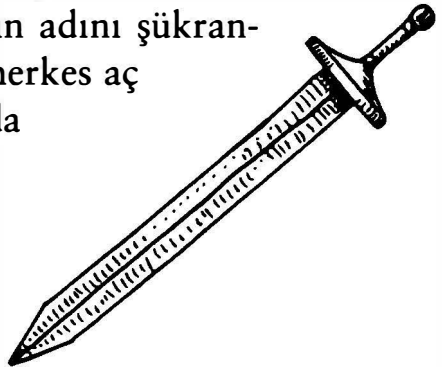

balığı yarararak kaçmalarına izin verdiler. Sadece kaçarken ellerini çabuk tutsunlar diye arkalarından birkaç ok attılar.

Kızıl Will arkalarından, “Bu acele ne?” diye bağırdı. “Yoksa cesur Robin Hood’la yüz yüze gelmeye korkuyor musunuz?”

Ancak Şerif atına yapışmış kaçarken arkasına bile dönüp bakmadı. Şatonun kapısından geçip iç avluya ulaşana kadar da durmadı. Saatler sonra bile titremesi hâlâ geçmemişti. Günlerce şatodan çıkmadı ve o gün yaşananlar hakkında konuşulmasını yasakladı.

Bu olayın ardından Robin Hood’un adamlarının sayısı giderek arttı. Bazıları Sherwood Ormanı’na gidip onlarla birlikte yaşıyor, bazıları ise yaşadıkları yerde onlara hizmet ediyordu. Bölgede halkı ezen acımasız yöneticiler ve soylular geri adım atmışlardı. Fakirler Robin Hood ve haydutlarının adını şükranla anıyorlardı. Artık herkes aç ya da evsiz kaldığında kimden yardım isteyebileceğini biliyordu.

7. BÖLÜM

DEĞİRMENCİ

Güneşin pırıl pırıl parladığı bir sabah Robin, Kızıl Will ve Arthur, Sherwood Ormanı'na yakın bir köy yolunda yürüyorlardı. Sabah güneş doğmadan kalkıp yola koyuldukları için karınları çok acıkmıştı.

Robin Hood, “Şöyle güzel bir parça ekmekle peynir ne kadar güzel olurdu,” diye iç geçirdi.

Kızıl Will, “Sen söyleyince birden benim karınım da acıktı. Midemden neredeyse ‘yemek’ diye sesler geliyor,” diye ekledi.

Arthur, “Benim yanımda para var. Buralarda bir yerden yiyecek alabiliriz,” dedi.

Tam bu sırada karşıdan bir adam geldiğini gördüler. Adamın sırtında bir çuval vardı.

Arthur, “Bu adamı tanıyorum,” dedi. “Nottingham dışında bir değirmeni var.”

Robin, “Sırtındaki çuval çok ağır görünüyor. Adamı bu ağırlıktan kurtaralım,” dedi.

Kızıl Will, “Ama bu adam çok fakir biri!” diye bağırdı.

Robin, “Sadece şaka yapacağız,” dedi. “Onu yakalayıp ormana götürelim. Eğlenceli bir ziyafet çekelim. Sonra da ceplerini gümüşle doldurup, serbest bırakalım.”

Ardından çalıların arkasına saklandılar. Değirmenci yanlarından geçerken de atlayıp önüne dikildiler.

Robin, “Dur bakalım, arkadaşım!” diye bağırdı.

Değirmenci çuvalı omuzundan indirip, yere bıraktı. Aksi bir tavırla, “Siz de kimsiniz?” diye sordu.

Robin, “Biz çok aç üç adamız,” diye yanıt verdi. “Açlığımız ancak altın giderebilir. Altınlarını bize ver, biz de gitmene izin verelim.”

Değirmenci, “Hiç altınım yok,” dedi. “Aslında cebimde tek bir metelik bile yok!”

Robin, “Tamam öyleyse,” dedi. “Biz de çuvalını taşımana yardım edelim.”

Adam dimdik durdu. “Eğer beni soymaya kalkışırsanız, Robin Hood yardımımıza gelecektir. Yaptığınız yanınıza kalmaz.”

Yanıt, “Biz Robin Hood’dan korkmuyoruz!” oldu. “Şimdi, bakalım çuvalda neler varmış? Herkes değirmencilerin para sakladığını bilir.”

Değirmenci, “Tamam siz kazandınız,” dedi. Çuvalın ağzındaki ipi çözdü ve elini içine daldırdı.

Haydutlar çuvalın içinde ne olduğunu görmek için yaklaştılar. Değirmenci aniden elini çuvaldan çıkardı ve bir avuç unu haydutların suratına fırlattı. Çuvaldan çıkacakları görmek için ağızları açık bakarken, boğazlarından içeri un bulutları giriverdi. Gözlerini ovuşturup nefes almaya çalışırken, ayakta duramayacak kadar öksürmeye başladılar.

Değirmenci yerden bir sopa kaptığı gibi haydutlara vurmaya başladı.

Robin Hood ve arkadaşları neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Gözleri, burunları ve ağızları una bulanmıştı. Bir yandan körleşmiş, bir yandan da nefessiz kalmışlardı. Değirmenci de bunu fırsat bilip, sopayla bir birinin bir diğerinin sırtına vuruyordu.

Robin, “Dur, dur!” diye yalvardı. “Ben Robin Hood’um!”

Adam, “Seni yalancı düzenbaz! Robin Hood asla dürüst ve onurlu bir adamı soymaz,” diye yanıt verdi ve haydutları sopalamaya devam etti.

Neyse ki bu sırada Robin Hood’un adamlarından bazıları ormanın o tarafında geziyorlardı. Sesleri duyunca koşarak geldiler ve bir adamın üç arkadaşlarını dövdüğünü görünce şaşkınlıkla bakakaldılar.

Kendine ilk gelen Küçük John oldu. Hemen atılıp adamı arkasından yakaladı ve havaya kaldırdı. Bir yandan da, “Sen Robin Hood’a vurmaya nasıl cesaret edersin!” diye bağıyordu.

Robin, “Onu bırak!” diye bağırdı. “Adam haklı olabilir!” Bir yandan da kahkahalarını tutamıyor, karnını tuta tuta gülüyordu.

Ortalık sakinleşince Robin, “Biz bunu hak ettik! Kötü bir şaka yapmaya çalıştık, layığımızı bulduk,” dedi. “Sen de çok cesur biriymişsin, değirmenci. Adın ne?”

Değirmenci, “Adım Midge, değirmencinin oğluyum,” dedi.

Robin, “Baban hâlâ değirmende mi çalışıyor?” diye sordu.

Midge, “Evet, babam yaşlı bir adam değil. İşleri o çekip çeviriyor, ben de ona yardım ediyorum,” diye yanıt verdi.

Robin, “Öyleyse babanın ihtiyacı olana kadar bizimle Sherwood Ormanı’nda kalabilirsin. Senin kadar yaman bir adam görmedim. Böyle biri çok işimize yarar. Bize katıl,” dedi.

Midge için bu ilgi çekici bir macera fırsatıydı. Hemen kabul etti.

O gece Sherwood Ormanı’nın derinliklerinde harika bir ziyafet verildi. Ateşin karşısında oturmuş nefis yiyecekler yerken, o gün olanları diğerlerine anlattılar. Midge hariç o günkü olayların kahramanlarının vücutlarında morarmamış yer, ağrımayan kemik yoktu; ama herkes çok mutluydu.

8. BÖLÜM

KEŞİŞ

Robin ve adamlarının soyup soğana çevirdikleri kişiler arasında kilise elemanları çok fazlaydı. Çünkü o yıllarda rahipler halkı sömürüyor, zorbalık yapan yöneticilerle birlik oluyordu. Bu nedenle bir gün Robin adamlarına, “Bize bir keşiş lazım,” deyince, şaşkınlıkla karşılandı.

Kızıl Will, “O dolandırıcılarla ne işimiz olur?” diye sordu.

Robin, “Adamlarımızın çoğu fakir ve hiç eğitim almamış insanlar. Onlara okuma yazma ve hatta biraz da hesap öğretecek biri gerekiyor,” dedi. O dönemde ülkede sadece rahipler, keşişler, soylular ve zenginler okuma yazma bilirdi.

Kızıl Will, “Öyleyse Pınar Manastırı’nın rahibini almalıyız,” dedi. “Çok bilge bir adam olduğunu söylüyorlar. Çevredeki herkes onu çok

seviyor. Kuşkusuz bize katılmak istemeyecektir. Ama ikna edebiliriz. Ben rahibi görünce tanırım. Bir keresinde bir düğünde görmüştüm.”

Robin, “O zaman, Will, Küçük John ve Doncaster’lı David benimle gelecek,” dedi. “Gidip şu bilge rahibi bulalım bakalım.”

Sonra zincir zırhını giyip üstüne yeşil ceketini aldı. Başına, tepesine kuş tüyleri takılmış demir miğfer geçirdi. Ayaklarına bir şövalyeden aldıkları şık binici çizmelerini giydi. Onun böyle süslendiğini gören arkadaşları biraz şaşırmışlardı.

Robin durumu, “Rahibi etkilemek istiyorum,” diye açıkladı. “Şık görüntümle ona değerli ve soylu biri olduğumu göstereceğim.”

Böylece harika bir yaz sabahında dört adam yola koyuldu. Orman kuş cıvıltılarıyla doluydu. Kızıl Will yolu çok iyi bildiği için rehberlik yapıyordu. Uzun süre yürüdüler. Kendi aralarında konuşup gülüyor, gezintinin tadını çıkarıyorlardı. Will, ekibi en güvenli ve sakın yollardan geçiriyordu. Sonunda yolları geniş bir nehrin kıyısına ulaştı. Etrafta onlardan başka kimse yoktu.

Nehir derin ve geniş görünüyordu. Bir süre nehrin kıyısında yürüyüp köprü ya da sığ bir yer aradılar, ama geçmeye elverişli bir yer bulamadılar.

Will, “Benim bildiğim bir geçiş noktası var, ama hiç hoşunuza gitmeyecek,” dedi ve ekibi, suları güneşin altında ışıldayan nehrin kıyısında uzun süre yürüttü. Geldikleri yerde nehir sağa doğru kıvrılıyor ve daralıyordu. Will bir noktada durdu ve “İşte burada, suyun yüksekliği belini geçmez,” diye anlattı. “İşte şu ilerideki çalılıkların arkasında Pınar Manastırı’na giden patika var.”

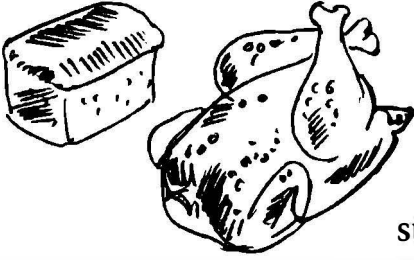
Robin bu işe biraz bozulmuştu. “Suya gireceğimi bilseydim, en güzel kıyafetlerimi giymezdim,” diye söylendi.

Will kıs kıs gülerek, “Çizmelerini çıkarıp boynuna asabilirsin. Zırhını ve ceketinin eteklerini de yukarı kaldırırsın,” dedi.

Robin, “Zaten öyle yapacağım. İçinizden ilk gülteni de suya atacağıma emin olabilirsiniz,” dedi. “Siz burada bekleyin. Karşıya güvenle geçince, boruyu üç kere öttürür, sizi de çağırırım.”

Arkadaşları bir ağacın altına oturup onu seyrederken, Robin çizmelerini çıkardı ve boynuna astı. Sonra da zırhıyla ceketinin eteklerini toplayıp suya daldı. Ünlü haydut nehrin ortasına ulaşana kadar, arkadaşları kahkahalar atarak yerlere yuvarlanmışlardı bile.

Robin karşı kıyıya yaklaşırken, iki kişinin konuştuğunu duydu. Hemen sazlıkların arası-

na daldı. Sesler dalları suya sarkmış büyük bir salkım söğüdün arkasından geliyordu. Dalların arasından

süzülerek kıyıya çıktı ve söğüdün dibinde büyümüş

eğrelti otlarının arasına gizlendi. Konuşan iki kişinin sesi birbirine çok benziyordu. Robin'in burnuna önce dağ kekiği, ardından ekmek, turta ve kızarmış tavuk kokusu geldi. Konuşan iki adam birbirlerine iltifatlar edip, nefis yiyecekler ikram ediyorlardı.

Adamın biri, "Kardeşim sen dünyadaki en iyi insansın; senden daha iyisi, değerlisi yok. Hadi şu nefis tavuk budunun tadına bak," dedi.

Diğeri, "Asıl sen mükemmel birisin. Şu sütten biraz iç de yediğin ekmek boğazından kolay geçsin," diye karşılık verdi.

İyice meraklanan Robin başını otların arasından çıkardı ve adamlara baktı. Gördüğü manzara inanılmazdı. Aslında konuşan, nehrin kıyısına eğrelti otlarının arasına oturmuş tombul bir adamdı. Adamın bir elinde bir tavuk budu, diğer elinde köy ekmeği vardı. Kendi kendine iltifatlar yağdırırken bir birinden, bir diğerin-

den ısıyor; sonra da yanındaki süra-
hiden lıkır lıkır süt içiyordu. Bir ya-
nında nefis görünen bir elmalı turta
da sırasını bekliyordu. Robin, “İşte
ülkenin en keyifli adamı, memleketin en güzel
manzarasının karşısına oturmuş, dünyanın en
lezzetli yiyeceklerini yiyor” diye düşündü.

Bu tuhaf adam ilgisini çekmişti. Adamın kı-
yafetlerinden bir rahip olduğu anlaşıyordu.
Kesin yakındaki manastırın keşişlerinden bi-
riydi. O dönemde manastırlar çiftlikler gibiydi.
Keşişler manastırların verimli topraklarında her
çeşit ürünü yetiştirir, işler ve hatta satarlardı.

Tombul keşiş yemeğini bitirince, elmalı tur-
tayı yedi. Süt sürahisini tepesine dikerken o ka-
dar keyiflenmişti ki şarkı söylemeye başladı. İlk
dörtlükten sonra durup kendine, “Çok güzel bir
sesin var, sanki bülbül gibi şakıyorsun,” deyince,
Robin kendini tutamadı ve kahkahayı patlattı.

Sesi duyan keşiş sustu ve ayağa fırladı. “Beni
gözetleyen kim?” diye bağırdı. “Hemen orta-
ya çık!” Bunları söylerken cübbesinin altından
keskin bir kılıç çıkardı.

Robin ileri çıktı ve gülümsedi. “Ben Robin
Hood’um,” dedi. “Pınar Manastırı’nı arıyo-
rum. Yolu biliyor musun?”

Keşiş, “Evet,” dedi. “Arkamdaki nehrin karşı kıyısında.”

Robin, “Daha şimdi nehri geçtim. Burada su daha derin görünüyor,” dedi. “Beni karşıya taşırmısın? Üstümü tekrar ıslatmak istemiyorum.”

Keşiş kızdı. “Ne dedin sen?” diye bağırdı. “Ben katır mıyım? Kutsal bir adamla böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?”

Robin, “Tabii ki sana hakaret etmiyorum,” diye yanıt verdi. “Sadece fedakârca çocukları sırtında sudan geçiren Aziz Christopher gibi davranmak isteyebileceğini düşünmüştüm.”

Keşiş bir an gülümsedi. “Tabii, aslında neden olmasın?” dedi. Sonra kılıcını cübbesinin altındaki gizli kınına geri koydu. “Seni karşıya sırtımda geçiririm, ama bir şartla. Silah kuşanmış bir adama güvenip de sırtıma alamam. Karşıya geçene kadar kılıcın bende duracak.”

Robin kendine çok güveniyordu. Kısa boylu, tıknaz, tombul ve saçlarının tepesi dökülecek kadar yaşlı bir keşişle baş etmek için kılıca ihtiyacı olmadığını düşündü. Hiç duraksamadan, “Eğer sana fazladan ağırlık olmayacaksa, kılıcım sende durabilir,” diye yanıt verdi.

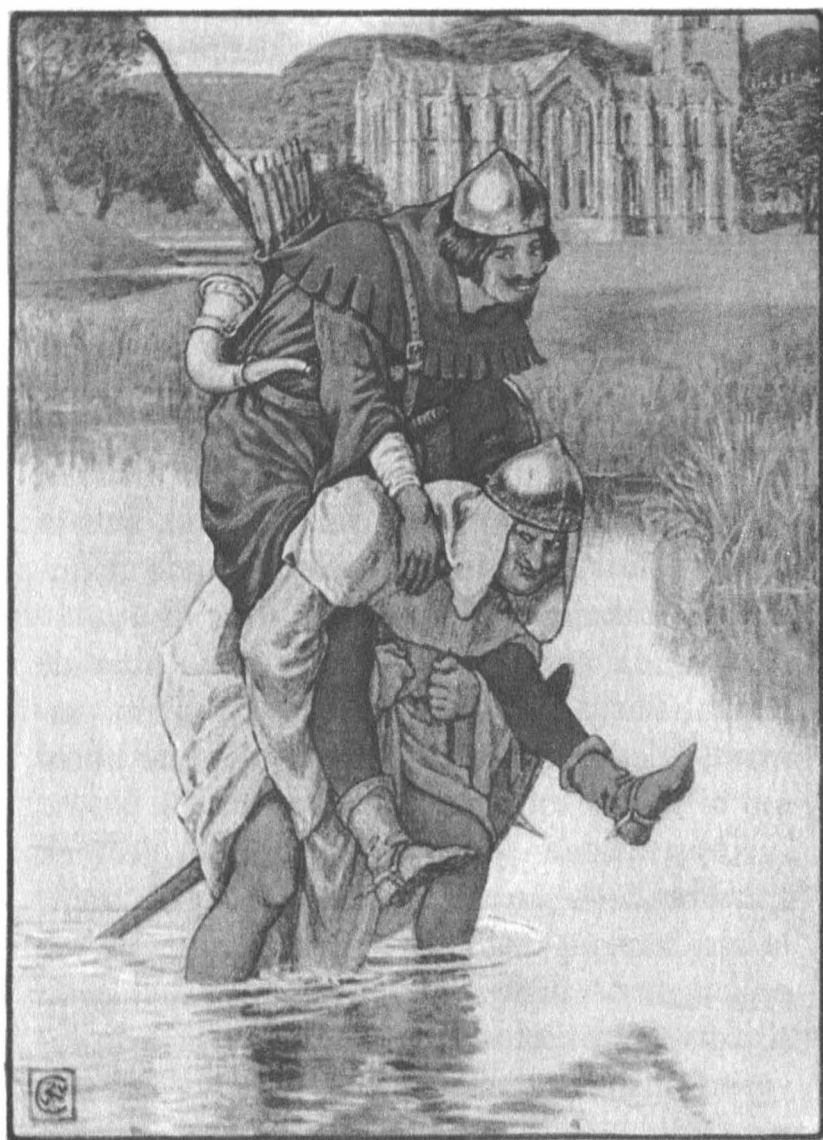
Birlikte nehrin kıyısına indiler. Robin kılıcını keşişe verdi ve kılıç kaşla göz arasında keşişin

cübbesinin içinde kayboldu. Sonra Robin adamın sırtına tırmandı, cübbesinin eteklerini toplayan keşiş nehirde yürümeye başladı. Adam görüldüğünden çok daha güçlüydü. Akıntıdan ve ağırlıktan hiç etkilenmemiş gibi rahatlıkla yürüyordu.

Nehrin ortasına gelince keşiş hafifçe silkindi ve Robin'i suya attı. Robin kafasını sudan çıkarana kadar keşiş kılıcını çekmişti bile. "Biraz banyoya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Tavus kuşu gibi süslenmişsin ama çok pis görünüyorsun. Üstelik banyo yapmak insanın zekâsını geliştirir," dedi. Bir yandan da kılıcının ucuyla Robin'i dürtüyor, dans ederek etrafında dönüyor ve kahkahalar atıyordu.

İlk anda neye uğradığını şaşırان Robin de kahkahalarla gülmeye başladı. "Tamam, tamam," dedi. "Sen kazandın. İzin ver de borumu üfleyip arkadaşlarımı çağırayım."

Keşiş, "Benim gibi yaşlı bir rahibi yenmek için arkadaşlarını mı çağıracaksın? Pek onurlu bir davranış değil bu," dedi. "Ben de destek çağırayım o zaman." Sonra tombul yanaklarını şişirdi ve iki kısa ısılık çaldı. Birden nehrin kıyısında nereden geldiği belli olmayan dört devasa köpek belirdi. Köpekler gözlerini Robin'e dikip, keşişin emirlerini beklemeye başladılar.

Robin, “Tamam, sen kazandın,” dedi. “Sen çok yaman bir adammışsın. Seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum. Okuma yazma bilen birini arıyordum, onun yerine çok kurnaz bir yiğit buldum.”

Bunun üzerine keşiş uzun bir ıslık çaldı ve köpekler biraz geri çekilip yere oturdular.

Robin borusunu üç kez öttürdükten birkaç dakika sonra arkadaşları nehrin kıyısında belirdi. Önce gördükleri sahnenin ne anlama geldiğini anlayamadılar. Robin miğferinin tepesindeki kuş tüylerine kadar ıslanmıştı ve keşiş cüppesi içindeki tombalak bir adam ona kılıç doğrultmuştu. Üstelik ikisi de nehrin ortasındaydı.

Kızıl Will koşarak keşişin yanına gidip eline sarılınca, sahne daha da tuhaflaştı. Kızıl Will, “Nasılsınız efendim? Formunuzu kaybetmediğinizi görüyorum,” dedi.

Keşiş, “Will, seni iyi gördüğüme çok sevindim,” dedi. “Haydut olduğumu duymuştum.”

Will, “Başımızdaki haydutlardan kurtulmak için tek şansımız ormana kaçmaktı,” diye yanıt verdi. “Bakıyorum da Robin Hood’la tanışmışsınız. Bunlar da Küçük John ile Doncaster’lı David. Arkadaşlar bu cesur adam da Keşiş Tuck.”

Robin gülmeye başladı. “Ne yani adın Tuck mı?” diye sordu.

Keşiş, “Bazıları Keşiş Tuck der, bazıları da Pınar Manastırı’nın rahibi!”

Robin çok şaşırmıştı. “Bu da ne demek? Nerede bu Pınar Manastırı? Kaç tane rahip var orada?”

Keşiş Tuck, “İşte şu ilerdeki şelale benim manastırım. Şelaleye yakın yaşadığım için öyle diyorlar,” diye yanıt verdi.

Kızıl Will, “Size onu tanıdığımı söylemiştim,” dedi.

Robin, “Keşiş Tuck, ormandaki arkadaşlarımıza okuma yazma öğretecek, gençlere rehberlik edecek bilge bir adama ihtiyacımız var. Bize katılmayı düşünür müsün?” diye sordu.

Keşiş Tuck, “Bir şartla. Sadece öğretmen olmayacağım, adamlarından biri olacağım. Benim ne kadar iyi bir dövüşçü olduğumun farkındasın değil mi?” diye yanıt verdi.

Robin, “Oooo, tabii ki farkındayım. Sherwood Ormanı’nın en ünlü haydutlarından biri olacağına eminim,” dedi.

Sonra hep birlikte ormanın derinliklerindeki kampa doğru yürümeye başladılar. Keşiş Tuck’ın köpekleri de neşeye onları takip ediyordu.

9. BÖLÜM

DÜĞÜN

Robin Hood haydut olmadan önceki yaşamında Marian adında çok güzel bir genç hanımla nişanlıydı. Marian'ın babası Tıknaz Edward adında bir çiftçiydi. Nottingham yakınında büyük bir arazisi olan Edward çok zengindi. Robin haydut olup Şerif'in düşmanı ilan edilince, evlilik planlarını iptal etti ve Marian'ı uzaklardaki bir akrabasının yanına gönderdi.

Bu olayların üzerinden yıllar geçmiş, Robin ve arkadaşları Sherwood Ormanı'nın neşeli sakinleri hâline gelmişlerdi. Güneşli bir yaz günü Robin, Marian'ın Trentli Sör Stephen ile evleneceği haberini aldı. Damat adayı çok yaşlı, ama zengin bir

soyluydu. Üstelik Kral'ın yakınlarından biriydi. Robin, Marian'ı bu evliliğe babasının zorladığına emindi. Sevdiğini bu kötü durumdan kurtarmak için bir plan yaptı.

Marian'ın düğün günü sabahın erken saatlerinde, Robin Hood ve arkadaşları, Sör Stephen'in arazisindeki küçük kilisenin etrafında toplandılar. Çayırıları, ekin tarlaları, koyun ve inek sürüleriyle çok güzel bir mülktü. Araziden geçen çay birkaç kola ayrılıyor ve her köşenin verimli olmasını sağlıyordu.

Robin ve adamları kilisenin çevresindeki alçak duvarların arkasına saklandılar. Yine kılık değiştirmiş; ozan, cambaz, keşiş ve çiftçi kılığına girmişlerdi. Müzik aletleri çantalarında idi. Halk kiliseye gelmeye başladığında araya karışacaklardı.

Elinde anahtarla yaşlı bir rahip kiliseyi açmaya geldi. Keşiş Tuck hemen duvardan atladı ve rahibin arkasından yaklaşarak, "Sana yardım edeyim, kardeşim," dedi.

Yaşlı rahip minnetle gülümsedi. "Bu saatte buradan geçiyor olman çok güzel bir mucize, kardeşim. Tam da yardıma en çok ihtiyaç duyduğum anda geldin," dedi.

Keşif Tuck kapıyı açtı ve yaşlı rahiple birlikte içeri girdi.

Kısa süre sonra davetliler gelmeye başladı. Çoğu at sırtında gelmişti. Sonra ipek perdeleri olan küçük bir arabayla piskopos geldi. Piskopos süslü ipek bir cübbe giymiş ve gösterişli mücevherler takmıştı. Yanında bölge katedralinden bir rahip vardı. Robin, bu rahibin Şerif'in yakın arkadaşı olduğunu hatırladı. Son olarak damat geldi. Sör Stephen beyaz bir ata binmişti.

Konuklar kiliseyi doldurmuştu. Aralarında Robin'in adamları da vardı. Ozan ve cambaz kılığındakiler dışarıda Robin'den son komutları alıyorlardı. Robin fısıldayarak, "Rolünüzü iyi oynayın," dedi ve onlar da kalabalığa karıştılar. Gülümsüyor, havalı havalı yürüyor, kalabalığa selam veriyor ve sokak cambazları ne yaparsa onu yapıyorlardı. Piskopos, gelin gelene kadar şarkı söylemelerini istedi ve ozanlar da müzik aletlerini çıkarıp şarkıya başladılar.

Bir-iki dakika sonra dışarıda nal sesleri duyuldu. Babası gelini getirmişti. Tıknaş Edward kolunda kızıyla kiliseye girdi. Marian çok üzgün görünüyordu. Gözlerini etrafta gezdirdi. Sanki kedi dolu bir odada kapana kısılmış bir fare gibi görünüyordu. Sör Stephen onlara doğ-

ru dönerek gülümsedi. Gelin ve damat mihrapta piskoposun karşısındaki yerlerini aldılar.

Piskopos konuşmaya başladı: “Sayın konuklar, bugün burada Sör Stephen ile Marian’ın nikâhı için bir araya geldik...”

Bir ses piskoposun konuşmasını böldü. “Öyle mi?”

Piskopos sinirlenmişti. Konuşan kişiyi görmek için kalabalığa baktı. Flüt çalan ozan mihraba doğru yürüyordu.

Ozan, “Gelin hiç mutlu görünmüyor. Gülümsemiyor bile,” dedi. “Herhâlde bu şövalye, genç hanımın gerçek aşkı değil!”

Sör Stephen hemen kılıcını çekmeye yeltendi, ama düğün günü olduğu için kılıç kuşanmamıştı. Robin’i tanıyan Marian’ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

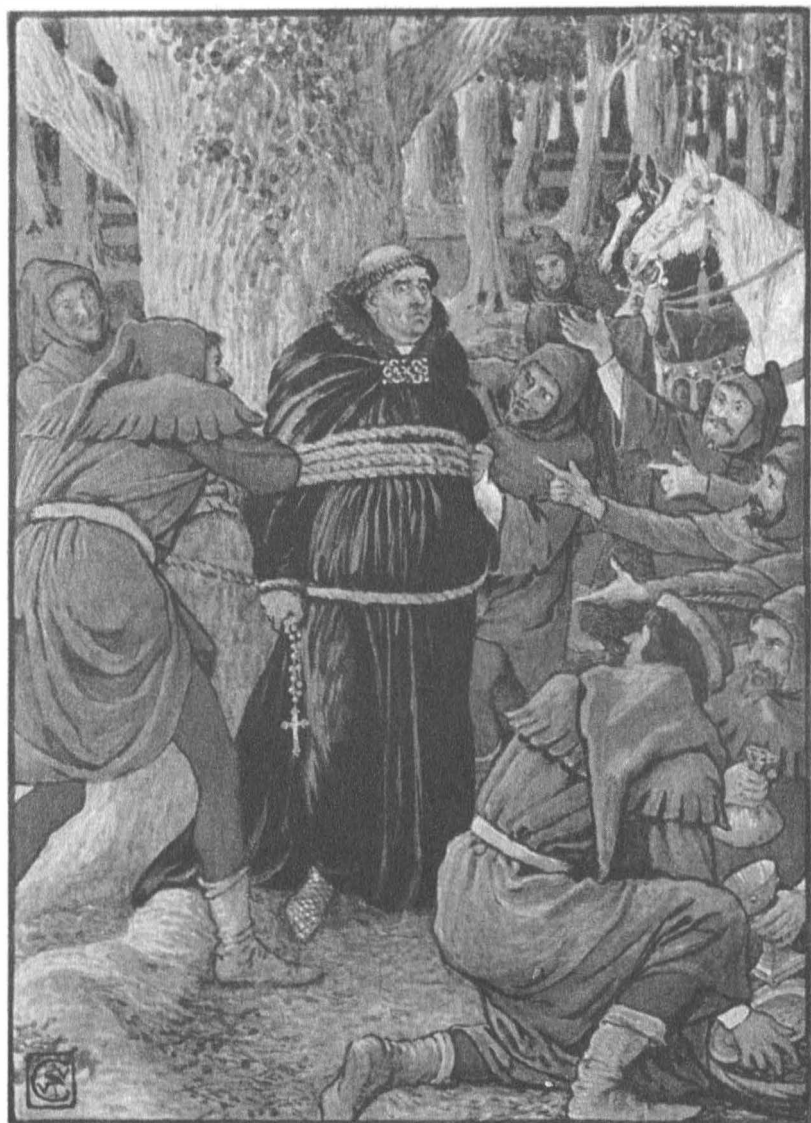
Robin, “Ah!” dedi. “Bakın gelin gülümsemeye başladı. Galiba sonunda gerçek aşkını gördü.”

Piskopos alayla, “Peki bu kim olabilir sen-ce?” dedi.

Robin, “Benim tabii ki,” dedi. “Robin Hood!”

Birden bütün ozan ve cambazlar kılıçlarını çektiler. Robin borusunu üfleyince, dışarıda bekleyen adamlarının bir bölümü de içeri daldı.

Ardından Robin, Tıknaz Edward’a döndü. “Biliyorsun Marian’ın gerçek nişanlısı benim,” dedi. “Eğer Marian hâlâ benim eşim olmayı istiyorsa, bugün damat ben olmalıyım.”

Marian, “Ben seninle evlenmek istiyorum, Robin!” diye bağırdı.

Piskopos öfkeden mosmor olmuştu. “Seni haydut!” diye bağırdı. “Gelini kandırabilirsin, ama ben bu nikâhı kesinlikle kıymam!”

“Sorun değil, ben kıyarım!” Kürsünün arkasından çıkan Keşiş Tuck paytak paytak yürüyerek mihraba gitti. Piskoposu kibarca kenara çekti ve Robin ile Marian’ı evlendirdi. Robin Hood ile Marian’ın düğünü bir piskoposun, rahibin ve soyluların, bir de Robin’in kanunsuz arkadaşlarının katıldığı bir törenle yapılmış oldu.

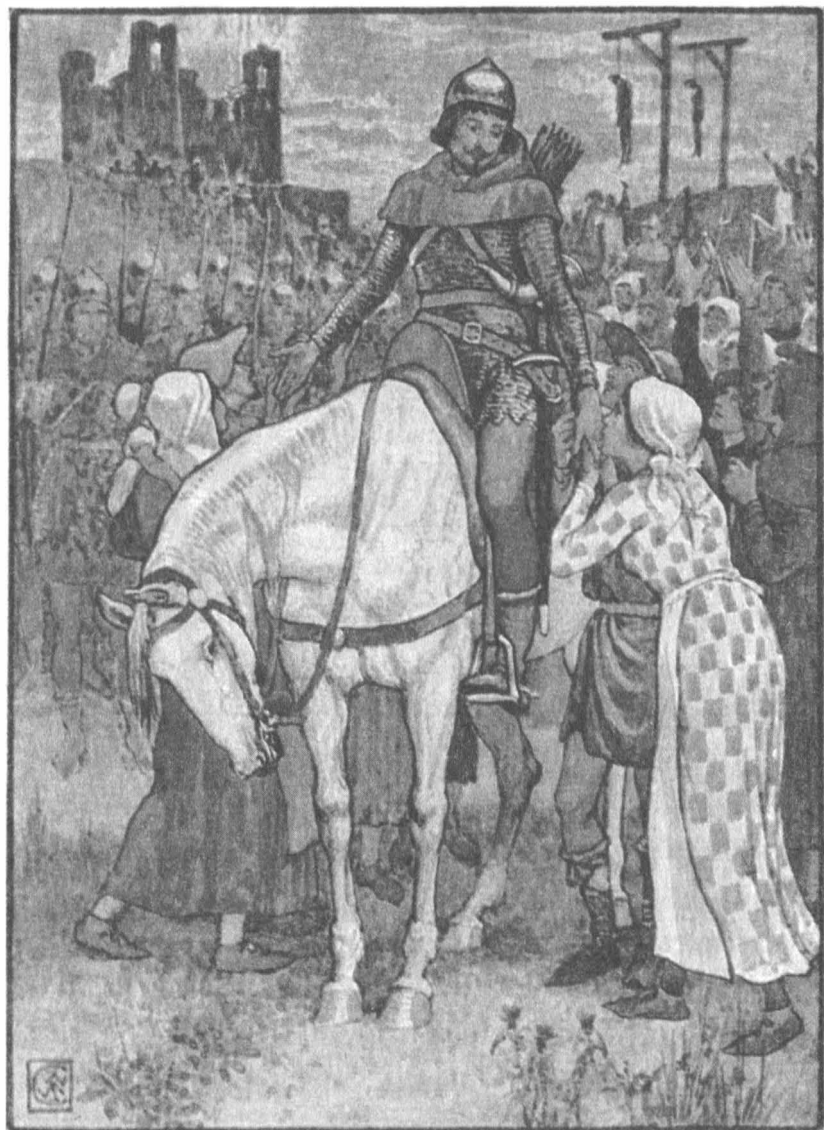
10. BÖLÜM

ŞERİF'İN KOMPLOSU

Robin, Marian'la evlendikten birkaç ay sonra Kral Henry öldü ve yerine oğlu Richard geçti. Richard'ın tahttaki ilk işi ülke turuna çıkıp, bölgelerin yöneticileriyle görüşmek oldu.

Kral, Nottingham Şatosu'na geldiğinde bütün soylular oradaydı. Birkaç gün boyunca şatoda gösterişli ziyafetler verildi. Kral çevre ormanlarda gezmek istediğindeyse Şerif ne yapacağını bilemedi. Ormanda çok kalabalık bir haydut grubunun olduğunu söylemek, Kral'a onun başarısız bir yönetici olduğunu gösterecekti. Kral'ı ormanda geziye çıkarmak ise çok riskliydi.

Kral, "Aslında Sherwood Ormanı'na gidip, Robin Hood'la tanışmak istiyorum," dediğinde, Şerif'in bir anlığına dili tutuldu. Böyle bir durumu en kötü kâbuslarında bile görmemişti.

Kekeleyerek, “Ama Majesteleri,” diye söze başladı, “o adam çok tehlikeli bir suçlu.”

Kral, “Çok ilginç biriymiş. Buraya geldiğimden beri herkes bana onu anlattı. Aslında fakirleri ya da masumları soymuyormuş. Soygun yaparak servet edinmeye de çalışmıyor, kimse-
nin canını yakmıyormuş. Çaldıklarını fakirlere veriyormuş,” diye yanıt verdi. “Üstelik duyduğuma göre Sherwood Ormanı’nın derinliklerinde muhteşem ziyafetler veriyorlarmış. Bu ziyafetlerden birine katılmak istiyorum.”

Şerif yutkundu ve neredeyse fısıldayarak, “Bildiğim kadarıyla Robin Hood dün gece öldü, Majesteleri,” dedi. “Gecenin ilerleyen saatlerinde pusuya düşmüş. Henüz haber halka duyurulmadı.”

Tabii ki Robin ölmemişti. Hatta her zaman-
kinden çok daha neşeli ve canlıydı. Ancak bu
defa Şerif ondan kurtulmaya kararlıydı. Kral'ın
bu haydutla tanışıp, birlikte yemek yemeleri
fikri bile Şerif'i hasta etmişti. Düşünmeye baş-
ladı. Ülkedeki en acımasız ve ilkesiz şövalyeyi
tanıyordu: Gisbourne'lu Guy. Bu adama yete-
rince para verirse, en korkunç işleri yaptırabile-
ceğini biliyordu.

Ertesi sabahın erken saatlerinde Küçük John
ile Robin ormanda gezinirken tuhaf bir yaban-
cı gördüler. Yabancı başlığı yüzünü gizleyen bir
hayvan postu giymişti. Bir şeyler arıyor gibiydi,
sık sık ağaçlara tırmanıp etrafa bakıyordu.

Küçük John, "Bu kim acaba?" diye fısıldadı.

Robin, "Sen onu bana bırak," diye yanıt ver-
di. "Sen devam et. Ben kim olduğunu ve burada
ne işi olduğunu öğrenip sana yetiştirim."

Küçük John yola devam etti. Robin de ada-
ma yaklaşp, "Günaydın," diye seslendi.

Adam başlığını geriye itince, yüzü ortaya
çıktı. Suratinin tam ortasında boydan boya bir
yara izi vardı. "Geri çekil genç adam," dedi.
"Sherwood'lu Robin'i arıyorum, senin gibi ko-

mik bir kıyafetle dolaşan birini değil. O haydu-
du nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

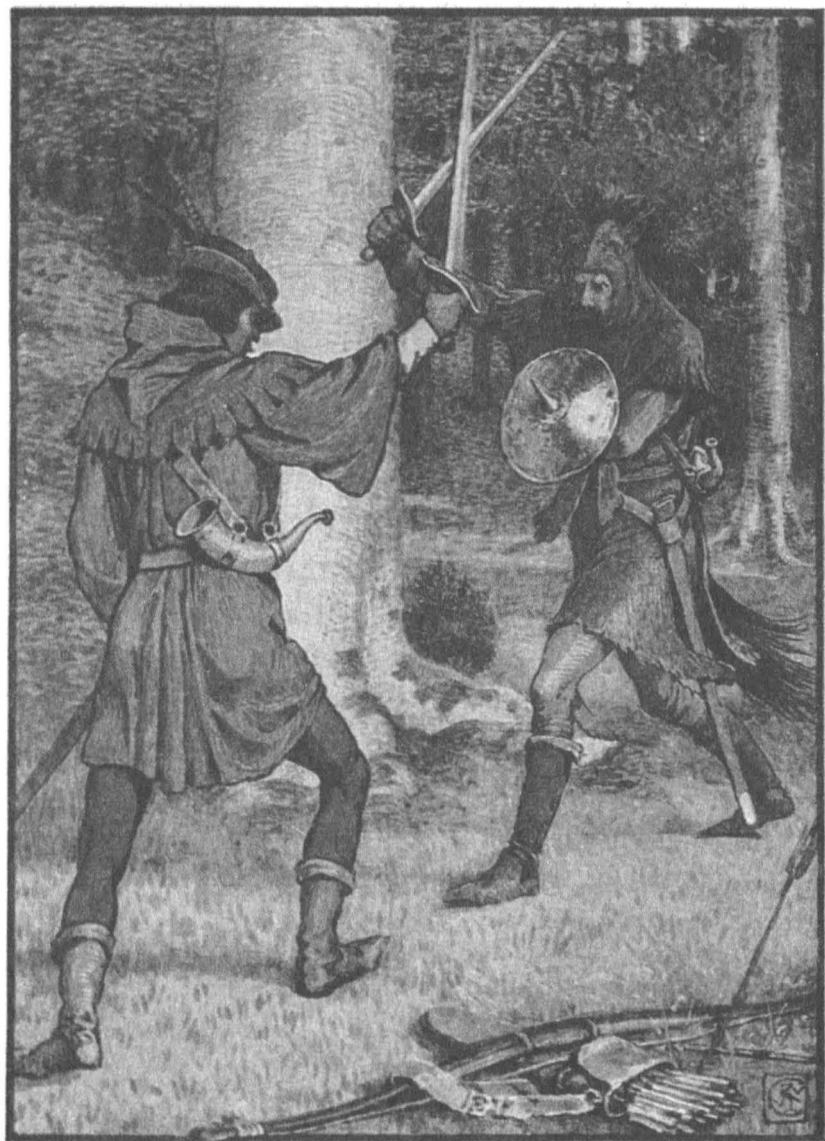
Robin, “Biliyorum,” diye cevap verdi. “Ancak efendim, burada komik biri varsa, o da sizsiniz. Robin Hood’un geldiğinizi çoktan duymadığınızı mı sanıyorsunuz?”

Yabancı, “Eğer duysaydı, ahbap, hemen karşıma çıkardı,” diye bağırdı. “Benim adım Gisbourne’lu Guy ve Robin Hood’la konuşmaya geldim. Duydum ki, ok ve yay kullanmakta çok yetenekliymiş, ama kılıç kullanmayı pek beceremiyormuş!”

Robin kılıcını çekti. “Ne dediğinize dikkat edin, efendim,” dedi. “Ben Robin Hood’um ve kılıçta da ok ve yay kadar maharetliyim.”

Gisbourne’lu Guy, “Hah!” diye bağırdı. “Sen olduğunu tahmin etmiştim!” Sonra da kılıcını çekip Robin’e saldırdı.

Birbirine çarpan kılıçların sesi ormanda yankılandı ve iki adam kıyasıya dövüşmeye başladı. Robin daha hafifti, bu nedenle karşısındakinden çok daha çevikti. Ancak şövalye de çok güçlü ve tecrübeli bir kılıç ustasıydı. Robin iki defa rakibinin kılıcının ucunu boğazında hissetti, ancak kendini geri atarak kurtuldu. Derken tam kazanmaya başladığını düşündüğünde,

ayağı bir taşa takıldı ve yere düştü. Rakibinin kılıcının boynuna indiğini görünce uzanıp kılıcı tuttu. Neyse ki ellerinde deri eldivenler vardı. Şövalyeyi itti ve tüm gücüyle bacağına bir tekme attı. Gisbourne'lu Guy dengesini kaybetti ve kendi kılıcının üstüne düştü.

Kısa bir süre sonra ormanın kıyısında hayvan postu giymiş bir adam belirdi. Şerif'in adamları ağaçların seyrelip çalıların çoğaldığı yere pusu kurup Küçük John'u yakalamışlardı. Postlu adam, "Şerif? Neredesiniz?" diye bağırdı.

"Açıklık alandaki büyük meşe ağacının yanındayız," diye yanıt geldi.

Robin, Nottingham Şerifi ve adamlarının ormanın kıyısına yakın bir yerlerde beklediklerini tahmin etmişti. Sırtında Gisbourne'lu Guy'ın siyah peleriniyle onlara yaklaştırmaya başladı. Bir ağaca bağlanmış olan Küçük John, yaklaşan post giymiş adamın kıyafetlerinin kanlı olduğunu görünce, nefesi kesildi, gözleri yaşlarla doldu. Robin'in öldüğünü sanmıştı.

Post giymiş adam açıklığa çıkınca, Şerif, "İş tamam mı, Guy?" diye sordu.

Post giymiş adam kanlı kılıcını gösterdi. Şerif kıs kıs gülerek, "Paranı hak ettin," dedi. "Bu-

gün çok büyük bir kutlama yapacağım. Bak, haydudun sağ kolunu da yakaladık. Bunu şatoya sürükleyip, halkın gözünün önünde asacağız!”

Postlu adam, “Robin Hood işi için bana bir torba altın borcun var,” diye yanıt verdi. “Ama bu adamı da ben haklamak istiyorum.”

Ardından bıçağını çekti ve Küçük John’un üzerine atladı. Kaşla göz arasında John’u bağlayan ipleri kesti ve arkadaşının eline bir kılıç tutuşturdu. Sırtındaki postu fırlatıp kılıcıyla Şerif’in karşısına dikildiği anda muhafızların bir bölümü ormanın dışına doğru kaçmaya başladı. Robin ve John’un kalan muhafızları yenip kılıçlarını alması birkaç dakika sürdü.

Arkasında muhafızları olduğunda mangalda kül bırakmayan Şerif, iş gerçek bir dövüşe geldiğinde arkasına bakmadan kaçan bir adamdı. Bu defa da öyle yapmaya çalıştı, ama ormanlık alanda dörtnala at sürmek pek akıllıca bir şey değildi. Şerif attan düştü ve dünyadan ayrıldı.

Bundan sonra olanlar Robin ve adamlarının neşesine neşe kattı. Kral Richard, halkın çok sevdiği Robin ve adamlarını affetmenin akıllıca olduğunu düşündü. Tabii artık soygun yapma-

yacaklardı. Orman çevresindeki köylere yerleşen adamlar, zamanlarının büyük bölümünü ormanda geçirmeye devam ettiler.

Kral Richard'ın ülkeyi yönetmede pek gözü yoktu, uzak ülkelere sefere gitti ve bir daha da geri dönmedi. Art arda çıkan savaşlar ve acımasız krallar yüzünden ülke yüzyıllar boyunca adalet görmedi, ancak Robin Hood ve adamlarının efsanesi asla unutulmadı.

Howard Pyle

(1853-1911)

Amerika Birleşik Devletleri'nde doğan Howard Pyle, meslek hayatına Drexel Institute of Art, Science and Industry'de çizim dersleri vererek başladı. 1883'te, kısa sürede klasikler arasında yerini alan eseri *Robin Hood* basıldı. Diğer eserleri arasında onu üne kavuşturan dört ciltlik *Kral Arthur* serisi ve *Gümüş El* yer alır. Harper's Weekly ve St. Nicholas Magazine gibi dergilere, tarihi macera öyküleri resimledi. Romanlarından *Men of Iron*, 1954 yılında *The Black Shield of Falworth* adıyla film yapıldı.

1900 yılında Howard Pyle, School of Illustration Art adıyla kendi okulunu kurdu ve N.C. Wyeth gibi birçok ünlü sanatçı yetiştirdi. 1910 yılında freskler üzerine çalışmak için İtalya'nın Floransa kentine gitti. 1911'de ani bir böbrek enfeksiyonu sonucu bu kentte öldü.

Dünya tarihinin en ünlü halk kahramanlarından biri olan Robin Hood, zorlu bir dönemde ortaya çıkmış ve yoksulların, mazlumların koruyucusu olmuştur. Tarihte böyle birinin yaşayıp yaşamadığı kesin olarak bilinmez. Ancak dönemin halk türkülerinde ve hikâyelerinde Robin Hood'un adı ve kahramanlıkları sık sık geçmektedir.

Tarihçiler birkaç ünlü kişiliğin zamanla halkın zihninde birleşip tek bir kahramana dönüştüğünü söylemektedir. Bu nedenle Robin Hood iyi kalpli, merhametli ve insani kusurları olan bir karakterdir. Çılgın bir maceraperesttir, ama harika bir liderdir. Fakirleri ve mazlumları savunur, ama hakkı yenen üst sınıfa da yardım eder. Yani aslında insanların tarih boyunca özlediği adaletin savunucusudur.

Bu nedenle ünü kısa sürede İngiltere'nin dışına taşmış ve maceraları 19. yüzyılda birçok yazar tarafından kaleme alınmıştır.

Elinizdeki kitap ünlü yazar ve çizer Howard Pyle tarafından 1883 yılında yazılmış ve daha sonra yazılan birçok esere ilham kaynağı olmuştur. Milli Eğitim Bakanlığı'nın belirlediği 100 Temel Eser arasında yer alan bu eğlenceli macera her yaştan okura hitap etmektedir.

